

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl. 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătinându-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr. a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplădi Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază. Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic“.

Lauri și tricolor.

Duminea trecută damele române din Brașov au făcut o surprindere plăcută domnului Dr. Branice, care eliberat din temnița Văului a alergat, se petrecă câțva timp și în cercul familiei, care atâta l-a dorit. Tinerul luptător a primit, pe lângă niște cuvinte de bineventură, o *cu-nună de lauri*, de care atrăna o bandă de *tricolor național* cu inscripțiunea: „Damele române din Brașov — Bravului luptător național Dr. Valeriu Branice“, și alte cadouri.

Impresionat de aceste dovezi de iubire și recunoștință tinerul s'arborat a răspuns printr-o scurtă vorbire, pe care cu plăcere o cităm, din cuvânt în cuvânt. El a zis:

„Înaltele d-voastră sentimente mă emoționează adânc.

Înrolat de gregar în serviciul cauzei poporului nostru am căutat după cea mai bună a mea convingere să lupt *jărd* rezervă pentru *validitatea noastră* ca națiune de stat *alocuitoare* în patria noastră străbună.

Din luptă aceasta am tras totodată toate consecințele, abdicând de ale mele și ținând neclintit marea ideal înaintea ochilor. Astăzi, când am încheiat un capitol din modesta mea activitate, mă fericește recunoștința și asigurarea d-voastră de iubire și aderență.

Primesc cu entuziasm votul d-voastră, dar' nu ca echivalent al lucrării mele, căci ceea ce am prestat până acum este prea neînsemnat, îl primesc însă drept *stimul pentru viitor*, nu numai pentru mine personal, ci pentru întreaga generațiune, care intră astăzi în prima linie de foc.

Iubirea d-voastră ne dă putere, ne încurajează la muncă, entuzismul d-voastră este cea mai puternică garanță a învingerei noastre.

Vă mulțumesc din inimă și vă rog să primiți din parte-mi asigurarea, că totdeauna voi căuta a fi demn de înaltele sentimente cari astăzi v-au condus aici“.

Sunt mai mult decât două săptămâni, de când confratele nostru Dr. Branice a eșit din temniță după ce a suferit acolo torturătoarea singurătate și rigoarea unei discipline statorită pentru criminali în decurs de 15 luni de zile. Eliberat prin grațiere, când aproape era să se sfârșească osânda dictată de tribunal, el s'a grăbit să ne salute din pragul temniței, ca pe colegi și soți de luptă. Am primit cu sinceră bucurie salutul omului liber, dar' simțim oare-care remușcare, că preocupă de evenimentele multe ale zilei n'am căutat timp și ocazie ca să ne

exprimăm într-o formă mai convenabilă bucuria noastră. Desinteresat întotdeauna, condus numai de entuziasm sincer și de iubirea necondiționată a cauzei însăși, confratele nostru n'a căutat să fie s'arborat pentru suferințele, ce le-a jertfit la altarul național. El a alergat mai înainte la arena de luptă, de unde i-se trage osânda, și apoi, fără alaiu, fără primiri festive, s'a retras modest în cercul familiei, care-l aștepta cu atâta dor, ca să se restaureze acolo, unde mai dulce este aerul liber, pentru nouă lupte în viitor. Se părea că e uitat pentru noi, și — de ce să nu o spunem? — asta ne gena.

Eată de ce cu bucurie luăm act de generoasă manifestare a damelor române din Brașov, și cu bucurie folosim ocaziunea, ca și din partea noastră să-i aducem tributul de recunoștință și iubire.

Dr. Branice este un tip al tinerii generațiuni de luptători naționali, entuziasmați de idealul național, cari din cele mai fragede tinerețe și-au pus puterile întru serviciul cauzei naționale, și-au jertfit, dacă s'a cerut, totul, chiar propriul lor viitor, ca să intre în locurile rămase goale și să ducă înainte lupta. Răpiți mai înainte de focul entuziasmului, mai în urmă acești tineri s'au devotat cu totul cauzei, conștiință fiind de necesitatea, ce cauza însăși o are, ca nouă puteri și noi luptători să o servească.

Ar trebui să ne extindem prea mult ca să cercetăm psihologia celui proces, ce s'a făcut de câțiva ani în politica națională, mai ales de când tinerimea s'a manifestat pozitiv, prin acțiuni, a căror urmă se va vedea și în istorie. Constatăm însă, că credințioasă trecutului și luptelor lui, tineră generație a introdus în mișcarea națională și o notă nouă, care firește trebuia să fie introdusă, sub înfrigurarea mișcărilor mari moderne.

Eșit din această tineră generațiune, care înseamnă dezvoltarea firească a luptei noastre, tinerul Dr. Branice încă de pe timpul studiilor sale universitare și-a dat tributul său pentru cauza națională, ear' când lipsa a cerut el și-a părăsit chiar cariera sa, pe care multe prospecte frumoase îl așteptau, ca să se pună exclusiv în serviciul luptei naționale, aici la „*Tribuna*“. Într'unul din cele mai critice timpuri, el a luat asupra sa conducerea operei, la care conlucra cu entuziasm de mulți ani înainte.

Multe desiluzii a trebuit să su-poarte, multe miserii a trebuit să cunoască în timpul acela, dar' a rămas tare, și în sfârșit și-a pus plugul în peatră ca să mântuască principiul corec-

tității. Nu i-a succes. Era prea de timpuriu, ca să fie înțeles, și el s'a depărtat cu amărăciune în suflet pentru unii dintre aceia, pentru cari mai înainte numai admirație avea. El a pregustat amarul *crizei*, și a pregătit încet terenul, ca la timpul izbucnirii ei, ce se prevedea, să nu ne găsească pe toți nepregătiți.

Pe când cu toții suferiam în mare, ceea ce el suferise deja în mic, el era în temniță. Condamnat alături cu membrii comitetului național, pentru articoli, în cauza *Memorandului*, el rămăsese singur-singurel, în urma grațierii. Dacă altceva nu, procesul ce se făcea aici acasă, de sigur că îi va fi însemnat negrul întunec al temniței, pentru-că el pricepea, mai bine ca toți doară, pricina crizei și rostul ei, și trebuia să vadă că procesul acela era un proces de purificare.

Astăzi e liber și el, după ce a suferit tot atâta, ca și membrii comitetului național, și e hotărât și el a continua lupta cu puteri nouă, și a căuta ca și în viitor să lucre cu aceeași abnegație, cu același curaj, în conformitate cu comitetul național, care a mântuit cinstea steagului, la care atâta a ținut. Intențiunea aceasta se vede din cuvintele, ce le-am citat mai sus, dacă bine l-am înțeles, și în direcțiunea aceasta, noi îl salutăm de nou în rîndurile luptătorilor, nu numai ca pe un confrate, ci chiar ca pe un frate dulce, un frate care cu tot dreptul s'a învrednicit de lauri și tricolorul național, ce i-s'au adus.

Potemkiniade.

(sim.) Mare bucurie în Israel! Ziarele din Budapesta de mai multe zile iubilează, din cauză că ziaristii europeni au venit în Ungaria și au ținut în Pesta congresul internațional al presei. Reprezentanții presei au fost primiți cu mare alaiu în capitală, au fost duși pe la expoziție și pe la celelalte apartinențe millenare, au fost ospătați, laudați și linguiți pe la banchete și întruniri, ear' acum împărțiți în cete, au plecat în diferite părți ale țerii, ca să-și facă o idee și despre provincie. O ceată a sosit în Cluj, unde asemenea au fost primiți cu mare tâmbălău și de aici, după cum vestesc foile, vor merge pe clasicul pământ al țerii Hațegului, să admire frumusețile naturii și creațiunile omenești din acest colț încântător al țerii Ardealului.

Foile maghiare ne spun, că unii și alții dintre congresiști, încântați și răpiți de cele-ce au văzut în Pesta, s'au exprimat foarte măgulitor despre Maghiari,

despre progresul lor cultural, despre ospitalitatea „poporului ales“ etc. etc. Toate aceste laude primite ni-le transmit foile maghiare, cari au privilegiul de a nu fi înțelese de nici un european, de nici un congresist și astfel pot scrie în dragă voce, ce vreau, pot face „din țințar armăsar“, întărind publicul maghiar și mai mult în șovinismul seu ridicol.

Considerând însă lucrul mai deaproape, vedem, că dacă unii și alții dintre ziaristi, mai mult provocați, s'au exprimat laudător despre Maghiari, aceasta au făcut-o din pură conveniență socială, din aceea, să zicem, bunăcuviință socială, care te deobligă a te exprima măgulitor față de gazda, care te primește în casă și te găzduiește; ar fi o lipsă de bună educație a scoate la iveală defectele, ce le observi în casa, în care ești primit ca oaspe.

Aceasta o simt și Maghiarii, căci eată ce zice „*Sipulusz*“ în foia lui „*B. Hirlap*“ dela 20 Iunie c. referitor la aceste laude:

„Cunoașc cu mult mai bine pe oamenii din Apusul Europei, decât se iau de bani buni laudele, ce ni le-au adresat, fiind ei oaspeții nostri... Astfel din laudele oaspeților trebuie să descriem 50 de procente pe conta curtoasiei deobligative“.

Dacă ei, Maghiarii cu capetele înferbentate de grandomanie și șovinism judecă astfel, ce așteptare vor trebui să facă acestor laude deobligative, oamenii nepreocupați și imparțiali!! În ochii acestora marile laude se vor reduce la proporții foarte mici și de o valoare de tot problematică.

Astfel stăm, cum de obicei o pățesc Maghiarii, cu preținsele „osonale“ primite, cari au dat foilor maghiare atâta material pentru lauda de sine și sunt izvorul atâtor iluziuni deșerte și sinamăgituare pentru poporul „singur alcătuit“.

Dar' să examinăm chestiunea din alt punct de vedere.

„Budapesti Hirlap“ în primul seu din nru dela 21 Iunie c. scoate în relief însemnătatea specială, ce a avut-o congresul pentru Maghiari. Acest ziar ne spune, că două împregiurări sunt de importanță pentru Maghiari în acest punct. Una este, că congresul s'a ținut chiar acum, pe timpul sărbătorilor millenare și astfel „presa Europei a fost martoră oculară la o parte a sărbătorilor“, ear' a doua este „trista împregiurare, că din partea Românilor și Sașilor am fost ani de-a rândul calomniati cu succes în diferitele limbi ale lumii“, ear' acum reprezentanții presei s'au conșinș, vezi Doamne, că toate știrile aceste au fost false, au fost

calumnieri, judecând asupra noastră din cele-ce au văzut cu ochii lor proprii și din cele-ce au experiat la noi“.

Așa e mersul judecății Maghiarilor, cari privesc lucrurile prin prisma șovinismului. Noi însă suntem de altă părere, întemeiată pe starea faptică și reală a lucrurilor. Noi credem, că precum arangierea tâmbălăului millenar a dat ansă lumii din Apusul Europei și popoarelor conlocuotoare și vecine, a scoate de nou la iveală relele, ce rezultă din stăpânirea și chiverniseala Maghiarilor, tot așa și congresul din Pesta va fi primit și va fi dus cu sine cu totul alte impresiuni și alte experiențe, decât acele ce le presupun ziarile maghiare.

Care ziarist sau om cult nu știe, că Ungaria este stat poliglot, alcătuit din diferite popoare, cari fac majoritatea locuitorilor? Cine, luând la mână o statistică, fie chiar și oficioasă maghiară, nu s'a conșinș de mult despre acest rudimentar adevăr? Ei bine, oare membrii congresului de presă, oameni culți din Apusul Europei, ce au cugetat, cercetând expoziția și văzându-se acaparați de Maghiari și numai de Maghiari, pericuinați și nepericuinați, fie în Pesta, fie în excursiunile ce le-au făcut la Balaton, Mehadia și Poarta-de-fer, Cluj ș. a. Nu se vor fi întrebat oare ei, cari sunt dedați a scruta firea și cauza lucrurilor dela obârșie, că unde sunt naționalitățile, Români, Slovaci, Sârbi, Nemți, Ruteni? Și oare văzând, că acestia lipsesc, că s'au dat cu totul la o parte, n'au văzut confirmat adevărul știrilor, ce s'au scris și se scriu despre Maghiari?

Ce a îndemnat pe popoarele aceleiași patrii a se abține dela sărbări și dela totul ce s'a făcut la milleniu? Răspunsul, ce și-l vor da, va fi conșinșnele zdrobitoare pentru Maghiari, că popoarele nemaghiare s'au abținut dela milleniu din cauza relexor tratament, ce le îndură din partea maghiară, din cauza nedreptăților, persecuțiilor și abuzurilor, ce s'au desvilit în presa europeană.

Eată deci, că congresiștii tocmai pe baza acelora „ce au văzut cu ochii proprii“ își vor forma o judecată foarte nefavorabilă pentru Maghiari. Sau cugetă Maghiarii, că ziaristii nu vor cerceta cauzele acestei simptomatice aparițiuni în cadrul unui stat, ori apoi cugetă, că prin sărbări, prânzuri festive și alte tâmbălăuri vor pute seduce pe străini, vor pute acoperi sau ascunde adevărul?

În ori-ce cas se înșală amar. Timpul Potemkiniadelor a trecut.

FOIȚA „TRIBUNEI“

Sperjurul.

— Novellă istorică. —

De

Tr. I. Magier.

(Urmare și fine.)

„Nu plângeți, dragii mei, căci vouă nu vi-se va întempla nimic. Dar' luați învătătură, să vă feriți de faptele tatălui vostru!“

Stridei își îmbrățișă pruncii plângând, predându-i lui Mugur, care incredințându-i lui Albu și Turcu, plecă înainte să facă loc.

Mulțimea începă a murmura în contra lui Mugur și a lua o atitudine amenințătoare.

Mugur scoase un pumnal ascuțit strigând: „Loc, loc!... Cine se apropie, pe D-zeu, de nu-l scald în sânge!“

Mugur isbuti și se depărtă în pace. Într-aceste niște insurgenți înaintau spre castel în gloate mari. Ajungând acestia, mulțimea se despărți în două, dând loc nou sosiților.

O detunătură răsună — și Sfridei se rostogoli de pe scaun. Rînd pe rînd, mulțimea se respiră mereu, dând laudă lui D-zeu, că au scăpat de un fiu al satanei.

Să ne întorcem acum la Sultze, să vedem cum i-a suris și lui soartea și frumoasele prospecte ale planurilor sale.

Noi l'am lăsat în pădure, răzimat de dosul unui arbore. Aici Sultze văzu, că șese tovarăși au scăpat, ear' Mugur și Durdac erau numai ușor răniți, ceea ce îl făcu a se tur-bura adânc. Și când ochii lui Mugur îl sur-prinse, numindu-l „trădător“, „sperjur“, Sultze începă a tremura în toate membrele sale. Să temea și el de răsplată.

Convoiul poterașilor de mult părăsise pădurea, când Sultze se pomeni tot lângă acel arbore, cu corpul tremurând, ear' în cap i-se întorceau un grozav chaos de gânduri și idei rătăcite și bizare.

„Trădătorule!... Sperjurule!“... îi răsura o voce la ureche. Sultze, trăsăriind, se întoarse, dar' nu văzu nimic. Era vocea tribunului seu intern, care îl advertisa pentru fapte.

Începușe a se înopă, când Sultze, fricos și pândind în toate părțile, temându-se și de sunetul funzelor, dispără pe cărări întune-coase din acel loc fatal.

În ceealaltă zi, Sultze merse înaintea lui Sfridei, ca să-și primească prețul de vânzare, decis firm, că după obținerea lui să-și steargă urmele din aceste părți. Un necăz însă nici-când nu vine singur. Aici îl aștepta o lovitură crudă. El înțelese adevă, că prizonierii au scăpat, ear' Sfridei cătrănit crunt din

această pricină și mai înțelegând și rolul lui Sultze, ce îl avuse în tabăra lui Mugur, — îl primi cu tunete și fulgere. Ba încă îi mai dăde să înțeleagă, că dacă se va mai arăta înaintea feței lui, în loc de plată, îi va împușca ca pe un câne.

Sultze fu eșofat. Sângele i-se urcă în față și la cap de-i turbura judecata. Arterile îi s'vînceau puternic, încât inima era să-i crepe.

Să simția acum adânc umilit, având conștiința unui șerpe, care a mușcat pe mulți prunci nevinovați, numai din motivul ca să-și stîmpere boldul seu diabolic. Schinteia bună, ce-i mai rămăsese încă în suflet, se revolta acum, sbiciuind cu vergea de foc toate celelalte sentimente miserabile, ce își clădise tron pe sufletul unui om perdut.

În această stare de luptă sufletească, era să ridă și să plângă, întocmai ca omul ce nu-și mai știe da seamă de lupta inteligenței și a inimii sale.

„Sperjurule!... Trădătorule!... Tremură! Ah!“... i-se păru că aude la ureche și trăsări, ca lovit de fulger din senin.

După o astfel de luptă sufletească îndelungată, care nu-l lăsa să iee v'ro hotărîre, Sultze adă mai potrivit, să caute pe Mugur și să-i ceară iertare.

„Mugur este atât de bun și va crede inimii mele!“ — își zise Sultze în firmă credință.

Să duse deci la moș Avacum, unchiul lui Mugur, să ispăsească. Acesta însă îi arătă ușa, spunând că nu știe nimic despre el.

În lungul uliței, pe care Sultze înainta, era expus disprețului tuturor. Până și pruncii arătau cu degetul asupra lui, ear' alții îl fluierau.

Atâta umilire nu l'a mai fost ajuns nicio dată. Ear' ceea ce îl dusea mai mult era, că acum Sultze se căia din toată inima, dar' nimenea nu-i mai credea.

Sultze își luă calea către pădurile Mă-gurei, crezând că aici va întâlni pe Mugur, care va crede inimii sale și-l va ierta; ori de nu, i-se părea mai ușor a muri de mână unui om cu atâtea calități, pe care el nici-când nu le-a posedat.

Sultze căută zadarnic o zi întreagă, prin toate văile și potecile, pe unde cugeta că îl va pute întâlni. În fine obosit de atâtea căutare se așeză într-o mică cavernă, formată din întâlnirea alor două stânci, la poala unui deal din pădure.

Lumina, care până acle lupta cu întunerecul, dispără tot mai mult; ear' acesta ajutat de desul pădurii, își întinse aripile peste firmament. Pe întinșul cer apără din dosul unui brad luna, luminând slab printre crengile arborilor, cari și ele gemeau mereu, văzându-se din nou sub stăpânirea întunerecului.

Sultze sedea ghemuit, cu capul plecat și ochii întredeschși, apăsător de ostene-lile zilei.

Luna se ascunse într'un nor, ear' dintr-o vale învecinată începă o cucuveică a cobli înfricoșat. Sultze se cutremură și somnul ce era aproape se-l îmbrățișeze, i-se depărtă de pe gene.

Gânduri sinistre îi treceau prin cap și la cel mai mic sunet trăsăria. Ba prin întunerec i-se părea că vede niște figuri urite, ce se apropiau și dispăreau earăși.

Turburat de halucinațiuni și vederi, abia într'un târziu pută ațipi. În momentul următor însă sări sus strigând: „Iertare!... Mugur... iertare!“... I-se năluci, că Mugur cu tavarășii sei jueau prinși în horă, înaintea cavernei sale, ear' observându-l Mugur, ridicase pușca ca să-l strivească strigând: „Sperjurule!... Trădătorule!“...

Sultze era în picioare și-i părea că aude încă cuvintele: „Sperjurule!... Trădătorule!“...

Sărmanul era turburat până la extrem. Încă un paș — și era ajuns la acel stadiu, unde omul nu-și mai știe da seamă de nimic.

*

În dimineața următoare, Sultze alergă peste văi și dealuri, strigând puternic numele lui Mugur. Părul îi era vâlvoi, hainele toate spintecate de crengi și spini, ear' din față și membre sângerale curgea vale.

În fine cu ochii sticliți ajunse în virful muntelui „Pleșuval“, de lângă „Poiana Ursului“.

Echou la delegații. „Hamburger Nachrichten”, care cum se știe trece de organ al lui Bismarck, publică în numărul seu dela 20 Iunie următoarele șire din Viena:

„Din raportul despre bugetul ministerului de externe al comisiei din delegațiunea ungară se vede apriori, că politicienii liberali competenți ai Ungariei sunt acum cu deplină încredere față de contele Goltchowski, pe care la intrarea sa în funcțiune l-au fost întimpinat cu oare-care rezervă...

După un pasagiu referitor la Turcia, ziarul german continuă astfel:

„Important apare și pasagiul acela al raportului, care privește România, pentru-că din acela reiese, că în Budapesta nu numai se aprobă intențiunile ministerului de externe din Viena de a cultiva relații bune cu România, ci se intenționează a le și promova. Din București s'a făcut de reperiție-ori constatarea, că guvernul român aplică din partea sa toate mijloacele legale de a împiedica orice agitațiuni daco-române (gross-rumänische Agitationen) în contra Ungariei. Această ținută loială a guvernului român e recunoscută acum pe față în raportul comisiei (delegațiunii ungare. Red. „Trib.”) și e admisă părerea, că mai ales cercurile oficiale ale României pot fi trase la răspundere, dacă opoziției scoate la iveală tendințe daco-române chiar rămânând între marginile legale ale dreptului despre libertatea cuvântului, margini stabilite în orice stat constituțional. Această considerare mai liniștită a lucrurilor va pute cu timpul contribui ca și relațiunile dintre Maghiarii și Românii Coroanei Sfântului Ștefan să se poartă din asprimea lor, ca în cercurile populațiunii române din Ungaria să apuce politicienii mai moderați deasupra naționalilor-radicali, ceea-ce nicăiri n'ar face impresiune mai bună ca și în acel loc conducător din București, de unde până acum și între cele mai grele împregiurări s'a știut delătura orice înstrăinare mai serioasă a României de către tripla alianță.”

Credem, că cetitorul cu minte va ști scoate din aceste diplomaticește țesute cuvinte, ce e bun și ce e rău — pentru noi, cari nu putem să ne jertfim de dragul nimărui.

Din Vatican. Cum se telegrafează din Roma, Luni s'a ținut un consistor, în care Papa a creat 4 cardinali noi, anume pe nunțul din Viena (Agliardi) și pe cei din Paris, Madrid și Lisabon și a preconizat 18 episcopi. În aceeași zi s'a publicat denumirea de nunțiu la Viena a Mosgiului Talani, care a fost făcut arhiepiscop.

La deschiderea consistorului Papa a ținut o alocuțiune, în care a atins chestiunea unirii bisericilor orientale și a celei anglicane. Alocuțiunea aceasta se consideră ca un răspuns la memoriul lui Gladstone, memoriu dat în cauza bisericii anglicane. Prin alocuțiune se anunță o mare enciclică în aceeași materie, care va apăre în ziua de Sân-Petru.

Deodată cu aceste știri vine și o instrucțiune dată de congregațiunea, care se îngrijește de afacerile episcopilor și a ordurilor călugărești. Instrucțiunea e îndreptată către episcopatul din Ungaria, și cuprinde normativile după cari se așteaptă ridicarea conștiinței credincioșilor și promovarea vieții bisericești.

„Mugur!” strigă Sultze din toată țăriș plămânilor sale.

„Mugur!” răspunde echoul puternic din valea brădetului de ceealaltă parte.

„Mugur, iertare!” strigă Sultze cu un accent de bucurie, că l-a aflat în fine.

„Iertare!” răspunde echoul în același ton.

„Aha, l-am aflat!.. Oh, Mugur!.. Și m'a iertat!.. Am știut!.. Da, Mugur e bun!..” și o tui înainte în partea de unde venise echoul.

Fugea aspru, neobservând că hainele toate i-au rămas înapoi, ear' corpul îi sângera grozav.

Săria nebun, peste mărăcini și rugi, fără a băga în seamă prăpastia înfricoșătoare, ce se întindea la ceealaltă parte a muntelui.

Nu observa nimic, ci alerga nebun înainte, când ajungând la coasta muntelui, sărind de pe o stâncă pe alta, se văzu în o margine de abis.

Sultze mai făc o săritură și cu un agomot înfrorător se prăvăli în adâncimea văii.

Razele soarelui, ce cu o splendoare măiestoasă se ridicase peste fruntea „Pleșuvului”, cu dispreț își întore privirea de către cadavrul diform al unui sperjur.

sericești. Punctul IX. din instrucțiune oprește de a se mai predica în limba maghiară credincioșilor nemșghiri.

Întreagă instrucțiunea e un fel de *mento* pârînesc la adresa episcopilor din Ungaria, dela cari Roma, se vede, că așteaptă mai mult, decât fac.

În cercurile partidului popular instrucțiunea aceasta a făcut mare bucurie. „Alkotmány” o publică după „Vaterland” din Viena, de unde l-s'a transmis prin telefon!

Federalizarea Austriei.

(Din broșura lui I. Patzelt.)

(Urmare).

În fața politicii lui Tisza și conșoții, politica partidului constituțional era foarte caghiioasă. Partidul guvernamental nu avea nici cea mai minimală pricepere pentru datele ce se iviau pentru monarhie în Orient și deveni astfel în ochii Curții un dușman de principii al politicii orientale, care trebuia a fi observată de către monarhie după evenimintele din anul 1866, pentru-ca ea se-și poată restabili și fortifica poziția de putere mare, zdrocinată prin separarea de către Germania. Rezultatul politicii acesteia fără cap a fost creșterea continuă a influenței Maghiarilor și Polonilor, cari în urma „patriotismului” lor făceau toate concesionile cari le denegau constituționalii, precum și zdrocinarea ministerului constituțional, a cărui poziție devenise imposibilă tocmai în urma opoziției partidului față cu politica orientală. În momentul, în care contrastul din chestiunea ocupațiunii deveni conflict public, se deice și căderea regimului german-liberal și cu el căzu și unicul factor, care punea restricțiuni hegemoniei maghiarismului în Austro-Ungaria dualistă. Maghiarii erau astfel pe un timp nedeterminat scutiți de teama, de a vedea în Austria un partid, care se prindă cu mână tare frânele și să le îndrepte în contra lor.

În locul sistemului lui Deák de a apăra succesele din 1867, întră sistemul agresiv al lui Tisza. Cu Tisza a ajuns la cărmă opoziția de drept public în contra compromisului din 1867. Tisza și prietenii sei abziseră la aparență de combaterea constituției, în cauză însăși însă rămaseră tot cei vechi, tot dușmani de principii, cari se nisau neconținut, acum firește mai mult, *suaviter in modo* decât *fortiter in re*, a schimba legea dualismului și aceasta o făceau prin crearea unor casuri de precedentă, prin interpretarea falsă, pentru-ca cu încetul, dar basai să-și satisfacă tendințele de independență.

Ceea-ce astăzi se dă ca sigur, că toate concesionile Maghiarilor în chestiunea armatei și în diferite alte chestiuni sunt basate pe legea din 1867 — este cu desăvîrșire fals. Conform sancțiunii pragmatice, care destinează pe Maghiari de basă de drept public a dualismului, dinastia este comună, ear' conform învoielii din 1867 este comună și politica externă precum și armata. Dar Tisza și prietenii sei opoziționali au pus toate pârghiile în lucrare pentru spargerea acestei părți a compromisului. Deja în 6 Martie a adus Tisza pe tapet în delegațiunea ungară chestiunea despre titulatura monarhiei, din motiv că „independența Ungariei trebuie conservată atât în convențiunile diplomatice cât și în compromisurile internaționale”. Și ce se vezi, Andrássy a isbitut ca să comunice delegațiunilor deja în toamna anului acelaia, că titlul oficial al monarhiei este:

Monarhia austro-ungară cesară și regească.

Mulți sunt aplicați a considera chestiunea titulaturii ca o simplă chestiune de formă, în ochii Maghiarilor de fapt nici nu este altceva. Ori-ce concesione în punctul acesta formează o nouă basă de drept pentru independența perfectă a Ungariei, un nou pas înainte pe calea care duce spre independență. Că titlul nou al monarhiei nu este basat în legea din 1867 este evident și din faptul, că nu a fost reclamat din partea aceluia partid care a încheiat compromisul, de Deák-ști, ci tocmai de contrarii lui. Același lucru este de observat și la introducerea titulaturilor „k. u. k.” — cesaro-regeci în armata comună, în ministerii și oficiile de Curte, abstracție totală făcând dela crearea unui propriu „marșal de Curte în Ungaria.”

Tot Tisza a fost cel-ce a propus în Octomvrie anului 1870, ca guvernul să elaboreze imediat un proiect de lege, „care să dispună înființarea unei armate naționale, care corăspundând tuturor cerințelor unei armate bine organizate să staționeze în țeară însăși pentru paza Ungariei și a tronului ungar, o armată peste care Regele nu poate dispune decât pe calea ministerului responsabil din Budapesta și care să stea sub directă controlă a parlamentului ungar”. Această propunere a fost numai debil combătută din partea partidului guvernamental, a fost respinsă chiar, însă numai d. p. a. c. e Andrássy fă-

cuse pe sub mână promisiunea, că va face tot posibilul, ca organizațiunii honvezimii ungare să i-se măsoare aceeași atențiune ca și armatei comune și că lipsa de ofițeri la honvezi să se delătore prin denumiri și avansament. Cu privilegiul organizației honvezimii însă guvernul comun a acceptat sistemul francez, care s'a dovedit de cu desăvîrșire ne-crebne, învîndu-se a se recruta și pentru honvezime tinerii soldați, ceea-ce s'a întemplat îndeosebi din considerațiuni față de Maghiari, cari voiau să aibă o armată proprie, care să nu depună jurământul de fidelitate împăratului din Austro-Ungaria, adică domnitorului comun, ci numai Regelui din Ungaria.

(Va urma).

Cronică politică.

Polonezii și Rutenii.

Ziarul aristocraților poloni în Galiția, „Gazeta Narodowa” scrie, că între „partidul popular polonez” pe de o parte și fracțiunile opoziționale rutenestă s'a încheiat învoială, așa zis pact, sau alianță, cu scop de a proceda în comun față cu clubul deputaților polonezi din Viena, în viitoarea sesiune a parlamentului.

Eată exemplul, cum ideea și tendențele democratice împreună la olaltă și pe dușmanii naționali atât de aprinși cum sînt Polonezii și Rutenii.

La Constantinopol.

„Politische Correspondenz” vestește din Constantinopol, că de vre-o trei săptămâni serviciul siguranței publice se practică într'un mod bătător la ochi de sever, mai ales în suburbiul Stambul. Patrule de infanterie, mai mari și mai mici, însoțite de gendarmi și poliști, cutrieră neîntrerupt părțile respective ale orașului, mai ales noaptea. Aceste măsuri stau în legătură cu „machinațiunile” celor-ce sînt înrolați în mișcarea armenescă și a partidului jun-turc, care în ultimele vremuri earăși a crescut în mod considerabil.

Nouă ni-se pare că simptome de acestea nu numai că nu vor înceta, ori-cât ar fi de înmulțit și de înăspriț „serviciul siguranței”; ele se vor sporii, căci sînt semne de agonie în care se află domnia osmană. Numai lichidarea finală le va pune capăt.

Antisemitism.

Acum vre-o săptămână foile jidane (adece maghiare) toate anunțau din Viena cu mare agomot, că „reuniunea democratică din suburbiul VIII” de acolo, exprimase într'o ședință a ei simpatie „poporului maghiar, care atât de mult iubeste libertatea și își apără cu atăta hărnicie” etc. un noian de asemenea neghiobii. Eată cum apreciază „D. Volksblatt” dela 18 c., această „pășire nobilă” a sus numitei reuniuni jidănești caraghioase de sub conducerea cătrăntului Dr. Kronawetter.

„Succesele cu care se poate mândri partidul antisemit acum și pe calea agitațiunii sale contra jidano-maghiarilor, deșteaptă temeri și îngrijiri serioase în sinul partidelor ce stau în legături intime cu ovreimea. Presa ovreiască s'a pronunțat în această privință deja de mai multe-ori; reuniunea pentru combaterea antisemitismului (Verem zur Abwehr des Antisemitismus, dar „D. V.” îi zice: Judentumschutztruppe. Red.) a pornit un apel special, pentru a aduce dovadă cu desăvîrșire de prisos, că în Austria totuși se găsește încă oameni, cari se însuflețesc pentru corupția fără păreche ce bătăie în Ungaria și totdeauna destul de hăbăuci, a crede că acolo domnește libertatea. Și acum a simțit trebuința de a se blama și „reuniunea democratică din suburbiul VIII-lea”, despre existența căruia lumina nu mai știe nimic, ținând o intrunire, în care atacurile îndreptate asupra jidano-maghiarilor, care calcă atât de crud depurturile poporului, au fost timbrate ca o năpustire a reacțiunii dericalo-feudale. Se întelege, că și Dr. Kronawetter — cum nu? — a luat cuvîntul în această „adunare” (!), care de fapt nu era altceva decât o intrunire a Stammgast-ilor, căci jidano-democrații sînt în Viena pe punctul de a dispăre întocmai ca și jidano-liberalii. Democratul jidan Dr. Kronawetter a zis între altele, că „Maghiarii merită sprignul nostru, nu ne este iertat de a îngădui, ca instituțiunile lor liberale (!?) să fie primejduite”. Că jidano-maghiarii „merită” sprignul jidano-democraților, o credem bucuroși, căci unul plătește cât celalalt; ne îndoiim însă tare mult, că acest sprign (!) le va folosi întru ceva. Cel-ce este ade-văratul democrat, aievea liberal trebuie să spriginească naționalitățile nemaghiare asuprite, ear' nu pe schingui-torii lor.”

Al optulea proces

al

„Foi Poporului”.

Ieri (23 Iunie n.) s'a pertractat la Cluj cel mai nou proces al „Foi Poporului”, intentat pentru o scrisoare din Poiana, publicată sub titlul: „Români buni”, în nrul 38 din 1894 și subscrisă: *Un poenar*. De autor al scrisorii s'a declarat dîntur început braval tiner Ioan Șerb, cojocar în Poiana.

Acuși au fost pe lângă dl Ioan Șerb, d-nii George Moldovan, fost redactor al „Foi Pop.” și T. L. Albini, fost proprietar.

Di T. L. Albini nu s'a prezentat, scusându-și absența printr'o telegramă. Juriul s'a putut constitui numai către orele 10, de oare-ce din 31 de jurați invitați din partea tribunalului s'au prezentat numai 16. Se vor fi plictisit pe semne și „domniile-lor” de atâtea procese!

Tribunalul s'a compus în modul următor: president: judele de tablă Szász Béla, juri Mikó și Becsek și notar: Jeney. Juriul a constat din: Merza Lajos, Fekete Nagy Béla, Dr. Benel János, Dunky Kálmán, Folly Victor, Voith Miklós, Eck Pál, Stretzky Árpád, Keresztessy Pál, Gyulai Árpád, Haraszi Jenő și Marcinkievich Ignáz ca jurați ordinari; ear' ca jurați suplenți: Szatmáry Ákos și Weiss József.

Urmând interogatoriul acusatului Ioan Șerb, se constată, că e de 34 ani, gr.-or., cojocar în Poiana, fără avere, n'a fost pedepsit, la școală n'a umbat, dar' a învățat adult a cetii și a scrie.

E interogat apoi dl G. Moldovan, de 32 de ani, gr.-or., fost redactor al „Foi Pop.”, de prezent fără ocupațiune, osândit de 3 ori pentru delictul de presă.

După-ce urmează citirea actului de acuză, care susține, că amintita scrisoare preamărină martirii, ar conține delict politic contra legilor țării.

Se cetește apoi atât în traducere maghiară cât și în originalul românesc scrisoarea încredințată, împreună cu introducerea și încheierea făcută din partea redacțiunii. Pentru orientare reproducem aici în întreaga lor extensiune scrisoarea și observările redacțiunii. Eată-le:

„Din Poiana (lângă Sibiu), primim scrisoarea de mai jos, din care se vede că de mult a prins rădăcini simțul național la iubitul nostru popor, și mai ales că s'a deșteptat astăzi acest simț și că de viu este el în inimile țăranimii noastre.

Eată scrisoarea:

Poiana, 1 Oct. n 1894.

Stimate dle Redactor!

Cu bucurie vă vestesc, că în seara de 30 Sept. a. c. am luat și eu parte la un frumos ospet, în casele unui fruntaș de ai noștri din Poiana, la care a fost invitată toată inteligența noastră, precum și bărbății cei mai cu vază ai poporului, și spre lauda Poenarilor fie zis, la acest ospet, nici un păhar de vin nu s'a beut, la care se nu se vorbească despre martirii noștri!...

S'a lăudat ținuta lor bărbătească, și s'a lăudat zelul și sîrguința cu care se luptă pentru binele poporului. Din partea unor meseri s'a zis că se ne legătuim, că de azi înainte, la toate oșpețele, la botezurile, la intrunirile noastre în bine ca și în rău, gîndul nostru să ne fie totdeauna la martirii noștri! Toți au primit cu însuflețire! Între multele vorbiri însemnez pe a „nunului mare”, care a vorbit despre împreunarea tuturor Românilor sub stindardul (steagul) național, purtat cu atăta curaj de martirii noștri!... Al doilea a fost al unui demn învățător, care a vorbit despre „încetarea chinurilor, despre liberarea cât mai grabnică a martirilor din temnițe, despre izbănda națională!...” S'a făcut propunerea și s'a primit de toți, că de azi încolo toată podoba caselor noastre, să fie numai și numai tablourile (chipurile) martirilor noștri!...

Un Poenar.

Ne veselesc aceste știri, dar' mai mult ne-ar vesele când am auzi că *pretutindenea, în toate satele noastre* românismul și simțul național e așa în floare și așa de viu! Trăescă toți Români cei buni!

După citirea acestora, procurorul Sămi László țin un „patriotic” rechisitor, sofistic și sēc ca și-cum se țin totdeauna la asemenea ocazii.

Dînsul ceră ca Ioan Șerb să se pedepsească cu 3 luni temniță ordinară (!), ear' acusatul Moldovan cu 6 luni temniță ordinară (!!).

După violente isbucniri ale procurorului tînărul avocat, dl Dr. Ștefan Morariu rosti un frumos și binechibzuit discurs de apărare, arătând limpede și cu puternice dovezi logice netemeinicia actului de acuză și în consecință cere achitarea acusaților.

Procurorul se sfoțează în șubreda sa replică să restorne afirmațiunile apărătorului, dar' fără succes, căci argumentele sale îi sînt de nou spulberate de acesta.

Abzicînd acuși de apărare, ședința s'a suspendat până la 3 ore p. m., când re-deschizîndu-se jurații s'au retras spre a decide asupra vinovăției sau nevinovăției acusaților.

Reînțorcîndu-se se anunță verdictul, conform căruia dl Ioan Șerb a fost declarat de vinovat cu 11 voturi contra 1, ear' dl G. Moldovan cu 12 voturi.

Pe baza acestui verdict tribunalul condamnă pe dl Ioan Șerb la 2 săptămâni temniță ordinară ear' pe dl G. Moldovan la o lună temniță ordinară și ambii la suportarea spe-selor de proces în sumă de 32 fl. Recurs nu s'a înscinuat din nici o parte.

Pagubă, că ziaristii stăini, cari au cer-cetat Clujul n'au rămas să asiste la acest proces. Astfel merg cu cunoștințe foarte defec-tuoase despre libertatea presei în Ungaria.

— i —

CORRESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Trîmpoele (Munții-Apuseni), 16 Iunie n. 1896.

Cavintele dlui sînt cuvinte curate, mai lămurite ca aurul și argintul, căci „pe cei răi cu rău îi va perde”. Astfel l-s'a în-tîmplat sbirului și belitorului poporului român de dincoaci de „Dealul-mare”, numit Aron György Dubașiu, denumit fiind el de varmeghie „Forstwart”, deși Român de naștere, dar' cel mai impertinent negat, de când ajuns în această slujbă, avînd poștă de a se îmbogăși repede, scria și băga în gloabe turmele de oi și vitele oamenilor din locuri neoprite și neprovăzute cu tablă de opreliște, pentru dînsul toate pădurile și pășunatele comunelor erau oprite, — la per-tractare înaintea solgăbirului Bőjthe Kálmán din Zlatna glasul sbirului era ascultat, ear' nevinovații oameni erau groaznic pedepsii cu câte 10—40 fl. v. a.

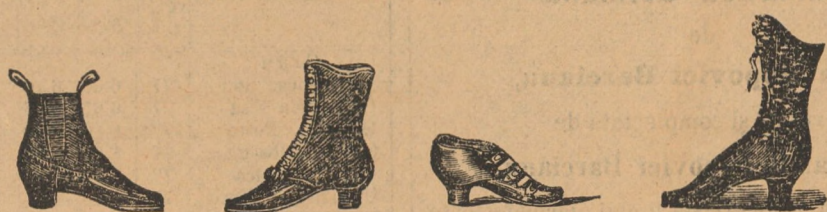
În urma acestor nesuferibile pedepse ilegale s'au făcut mai multe arătări, dar' toate se trăgănau, și sfîrșitul lor era nul, căci orbește îl susțineau cei mari și tari. În luna Iulie s'au făcut contra păcătoșului „sbiciul lui Dumnezeu” 2 arătări, una prin dl preot din Feneșiu Iosif Magda, cu care a mers o comisiune de 4 până la comitelesuprem, ear' alta am făcut-o — eu subscri-sul preotatului, aculdînd 15 fl. bani de comisiune. La 17 Maiu au eșit din comisiune protopretorul Ciuca în Trîmpoele. În de-cursul investigații s'au constatat prin cuite și martori peste 1000 fl. (una mie florini) luați de pe bieții oameni cu nedreptul. S'a constatat împrejurarea, că păcătoșul se împăca primind bani „nu în mână ci în jeb”, căci zicea el, că pe jeb nu a jurat! În urma acestei investigații, păcătoșul Aron a aflat mijlocul cel mai bun pentru a scăpa de temnița pămîntească, a se „sinucide”. Acest plan a la Iuda, l-a și pus în lucrare la 21 Maiu a. c., trăgîndu-și 2 gloanțe de revolver în instrumental miserabil al sufletului lui negru, — așa scăpă poporul de o scorie, de sbiciul lui Dumnezeu, om fără suflet, și încă în un mod miraculos, de multă învîțătură și pentru alți „tătăni cu inimă de căne”.

Slujbași cu inimă de căne sînt pentru scump poporul nostru român și pentru țeară „sbiciul lui Dumnezeu”, dar' întrebarea e, care comună e scutită de astfel de pui de năpărași?

După sistemul zilei „mi-se pare foarte puține între cele multe și comuna Trîmpoele, pe lângă sinucisul Aron, mai are mult ginou de curățit, are ca slujbași pe cari poporul prin cruntă sudoare îi încălzește, hrănește, îmbracă și înăvîțește, fără-ca ei se răsplă-tească aceluia popor prin a apăra drepturile lui, a-l feri de pîrși și sprignul în nenumbărate neajunsuri zilnice, ci din contră ajunși prin popor la cărma comunei după masă — drept răsplătă îi nesocotesc teasaurul cel mai scump, limba protocolară înarticulată în legea din 1868 art. 48; se nîsuse în mod vedit a-l tunde și bell, huidul și asupri ca cocrăstic-ul ajuns împărat peste broaște; dovezi sînt cu ridicata. Spre exemplu: dl notar Albini Gyula, împreună cu Ioan Slevaș și Epure Nicolae. La anul 1890, fără basă legală și martirii s'au mape autentice au in-tentat un proces monstru contra reg. fise, pentru un dîrab din „Arșița” de pădure pre-tins a fi fost al comunei. Cu acest proces monstru ce a durat 6 ani s'a speat 1000 fl. zi: una mie florini. Comuna din lipsa dovezilor a perdut procesul, ear' dlui avocat Ni-cola din Alba-Iulia l-ar fi fost datorită cu comisionând judecătoria de vre-o 3 ori în fața locului pîrît, să fie adus dela început și martorii să se fie fost adusat locul și ascultat privatim fasiunile lor, și așa să fie primit in-formațiune clară și lămurită — procesul s'au mînat de-a oarba, urmările sînt destul de triste pentru bietul popor.

Tot acești matadori ai satului nostru Trîmpoele, la anul 1890, aflîndu-se comuna în restanță cu darea pădurii cu 800 fl., au sedus pe membrii comitetului comunal la de-cisul, ca pentru depurarea datoriei cei fără boi se facă din pădurea comunei 100 stângini, ear' cei cu boi să-i ducă la societatea „Staket Becher” din Almașul-mare — cu 8 fl. orgiu sau tăiat nu 100 ci 200, bani însă n'au încurs

Marfă gata după plăcere.

Constantin Dragoș,

măiestru pantofar,

Sibiiu, strada Măcelarilor 37,

recomandă onorabilului p. t. public, că în lucrătoarea sa de păpucărie efectuează tot felul de încălțăminte pentru domni, dame și copii, precum și tot felul de reparaturi, cu prețurile cele mai moderate, oferind totodată spre mulțumirea tuturor marfă solidă și prompt executată.

[1574] 7—12

Prețuri foarte ieftine.

Mobile.

Numai produse proprii, pentru întocmiri de salon, refector, dormitor și odăi de locuit în orice stil, după desemnuri prescrise sau proprii.

Executarea lucrărilor la edificii, portale, întocmiri la prăvălii, hotele, cafenele, școale și biserică, altare, amvoane și strane.

Fritz W. Elges,

Sibiiu.

Fabrica: Strada Sării (Zalzgasse) nr. 37. — Deposit: Strada Cîsnădelei nr. 30.

Primește comande din afară, garantând pentru materialul uscat și pentru o executare elegantă, cu cele mai moderate prețuri. Atelier propriu de tapetier pentru mobile și decorațiuni.

Deposit bogat de tapete de hârtie.

[1533] 2—20

Nr. 214—1896

[1685] 1—2

Publicare de licitațiune.

În 5 Iulie st. n. a. c. la 10 ore a. m. se va ține în cancelaria subscrisului comitet (strada Urezului nr. 6) licitațiune minuendă pentru repararea și adaptarea școalei din Vaidarecea, comitatul Făgărașului.

Aceasta se aduce la cunoștința publică cu adausul, că fiecare licitante e obligat a depune 5% în bani gata sau în hârtii de valoare garantate de stat dela suma de exclamare **3434 fl. v. a.**

Oferte în scris provăzute cu vadiu se primesc până la începerea licitațiunii.

Planul, preliminarul și condițiunile speciale de clădire se pot vedea în amintita cancelarie dela 8—12 ore a. m. și dela 3—6 ore p. m.

Sibiiu, în 23 Iunie 1896.

Comitetul administrativ de fondul școlar a foștilor grănițeri din regimentul român 1.

Concurs

pentru ocuparea postului de contabil

în prăvălia „Asociațiunii de consum” în Faget (Facset), comit. Caraș-Severin.

Reflecții au a-și înainta petițiunile direcțiunii asociațiunii până la 10 Iulie st. n. a. c., provăzute cu următoarele documente:

1. Atestat de calificatiune.
2. Atestat despre praxa câștigată pe acest teren.

Salarul anual este 500 fl. plătit în rate lunare anticipative, și dreptul la tantiema provăzută în statute.

După serviciu de probă până la finea a. c. salarul anual se va ridica la 600 fl. Postul este a se ocupa cu 1 August st. n. 1896.

Faget, la 18 Iunie 1896.

[1631] 3—3

Direcțiunea.

Un cuptor de pâne

e de închiriat imediat. Informațiuni la îngrijitorul căsii, Heuplatz 4.

[1623] 3—3

Avis!

În prăvălia Asociațiunii de consum în Faget (Facset), comit. Caraș-Severin se aplică de loc

un tinăr român,

cu cunoștințe și praxă în branșa ferăriei. Oferte la adresa direcțiunii.

[1653] 2—3

Direcțiunea.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască **legea** numită **veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o **explicare** populară a legii amintite. În această explicare se vorbește pe larg despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiiu a tradus această carte în limba română populară. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

impărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe

despre

LEGEA VETERINARĂ

și

BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

„Tipografia” societate pe acții în Sibiiu.

Biblioteca lui George Barițiu.

Cele mai ieftine cărți românești!

Librăria „Tipografia”, societate pe acții din Sibiiu ajunse în posesiunea unei mari părți din biblioteca lăsată de neuitatul

GEORGE BARIȚIU

se află în plăcuta poziție de a oferi publicului românesc cărți prețioase cu cel mai redus preț.

„Istoria Transilvaniei.”

Marele op al regretatului nostru istoric:

„PĂRȚI ALESE DIN ISTORIA TRANSILVANIEI,”

pe 200 de ani din urmă (3 volume). Se poate procura cu **preț redus**. Anume:

Vol. I. broș. în loc de fl. 4.20 numai cu fl. 2.50, leg. fl. 3.30. Vol. II. broș. în loc de fl. 4.— numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Vol. III. broș. în loc de fl. 2.80 numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Opu întreg broș. în 3 vol. în loc de fl. 11.— numai cu fl. 6.50 = șese fl. și cincizeci cr. v. a., leg. fl. 8.60.

„Dicționarul unguresc-românesc.”

Broșurat în loc de fl. 2.50 costă acum numai fl. 1.50. Legat costă numai fl. 2.50.

Alte cărți rari și prețioase.

Prețuri reduse:

Dicționarul limbii române, după însărcinarea dată de societatea academică română, elaborat ca proiect de A. T. Laurian și I. C. Massimu. Colaboratori Iosif Hodoș și George Barițiu. — București 1876, opul complet numai 4 fl.

Glossariu, care cuprinde *vorbele din limba română străine prin originea sau forma lor*, precum și cele de origine înduioasă. Elaborat de A. T. Laurian și I. C. Massimu. București 1871, 584 pagini numai 50 cr.

Opurile lui Caiu Corneliu Tacit, traduse de Gavril I. Munteanu, director și profesor, date în tipar sub auspiciile societății academice după încetarea din viață a traducătorului (Biografia traducătorului anexată). Sibiiu 1871 1 fl.

Darea de seamă asupra procesului politic de presă al dlui George Barițiu, redact. „Observatoriului”, în cestiunea colectelor pentru soldații români răniți. (Pertractarea finală din 30 Aprilie n. 1879). În loc de 25 cr. acum numai 10 cr.

Othello, novellă de Wilh. Hauf, traducere. 81 pagini numai 10 cr.

Responsabilitatea ministerială. Discursul de reîntrare al procurorului general și răspunsul prim-președintelui înaltei curți de cassatiune și de justiție la 16 August 1866 cu un apendice. București 1866, 57 pagini numai 10 cr.

Actele conferenței electorale a reprezentanților alegătorilor români din Ungaria și Transilvania, ținută în Sibiiu la 1, 2 și 3 Iunie 1884. — Sibiiu, 1884 84 pag. numai 20 cr.

Tesaur de Monumente istorice, atât din vechiu tipărite cât și manuscrise, cea mai mare parte străine, adunate, publicate cu prefațe și note ilustrate de A. Papiu Ilarianu. (Tomul II. și III.) București 1864 à 1 fl. 50 cr.

Două raporturi de-ale acelor prefecți de legiuni românești, cari în anul 1848/9 au susținut luptele cu insurgenții unguri până la reîntrarea trupelor imperiale în Transilvania. — Sibiiu 1884. 80 pagini numai 15 cr.

Istoria română pentru școalele primare de ambe sexele, de Gr. G. Tocilescu (carte aprobată și în special recomandată de onor. minister al cultelor și instrucț. publice). București 1887. — 300 pagini numai 40 cr.

Criticele „istorice” ale lui Iosif Sterea de Kerpenyes scărmanate — informațiune tipărită ca manuscris de George Barițiu. Sibiiu 1892. 22 pagini 5 cr.

Două drame familiare, lectură pentru tinerimea de sexul femeiesc. Sibiiu 1891. 44 pag. numai 20 cr.